

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.750 van 27 november 2003
in de zaak A. 112.258/X-10.647.**

In zake : Johan DE WAELE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VERGUCHT,
kantoor houdende te 1750 LENNIK,
Assesteenweg 198

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Johan DE WAELE op 2 november 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 31 juli 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep tegen de beslissing van 22 februari 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een uitgevoerde uitbreiding van een stalgebouw en de aanleg van een bodemplaat bij een gewezen landbouwhoeve op een perceel gelegen te Pepingen, Ninoofsesteenweg 24, kadastraal bekend Sectie E, nr. 369n en van de weigering van vergelijk van 8 januari 2001 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voor dezelfde werken;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 31 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VERGUCHT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat T. DE SUTTER die, loco Advocaat V. TOLLENAERE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 30 april 1998 een aanvraag indient tot het regulariseren van "uitgevoerde verbouwingswerken betreffende de wijziging van de straatgevel en inwendige verbouwingswerken aan de woning", gelegen te Pepingen, Ninoofsesteenweg 24, kadastraal bekend Sectie E, nr. 369n; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Pepingen op 10 mei 1999 de gevraagde regularisatievergunning weigert; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 22 februari 2000 de regularisatievergunning eveneens weigert; dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op 8 januari 2001 aan verzoeker het vergelijk in de zin van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.), weigert; dat dit de tweede bestreden beslissing is; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 31 juli 2001 het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 22 februari 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, verwerpt; dat dit de eerste bestreden beslissing is;

Overwegende dat verzoeker onder de hoofdingen "ontvankelijkheid ratione materiae" en "belang" in het verzoekschrift uiteenzet dat "de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring zoals ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing (...) niet (kan) worden betwist, (dat) de tweede bestreden beslissing (...) een administratieve rechtshandeling (is) waartegen geen

beroepsmogelijkheid voorzien werd (en dat) (...) deze beslissing tot gevolg heeft dat geen bouwvergunning voor het betrokken project zou kunnen (worden) verleend" en dat "verzoeker (...) beroep in(stelt), in eigen naam als aanvrager van de regularisatievergunning (en) (...) dan ook blijkt (geeft) van de vereiste hoedanigheid en het vereiste persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt; dat zij enerzijds, met betrekking tot het vergelijk betoogt dat een weigering van vergelijk betrekking heeft op de uitoefening van de publieke vordering en op de vervolging van het herstel van het bouw misdrijf en bijgevolg behoort tot de gerechtelijke procedure en het enkel de "rechter van de rechterlijke orde" is die bevoegd is om kennis te nemen van de betwistingen omtrent de weigering van vergelijk; dat zij anderzijds stelt dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij het aanvechten van de regularisatieweigering en van de weigering van vergelijk, argumenterend dat het "nagestreefde voordeel (...) in feite het voortduren van een onwettige toestand, nl. het behoud van de zonder vergunning, uitgevoerde werken en handelingen (is)" terwijl "het belang van de verzoeker bij een annulatieberoep (...) wettig (dient) te zijn", dat "niet in te zien (valt) welk nadeel de bestreden weigering van vergelijk aan de verzoeker toebrengt, (...) (nu) het (...) een proceshandeling (betreft) en (...) deel uit(maakt) van de gerechtelijke procedure voorafgegaan door een strafrechtelijk aan de gang zijnde onderzoek, alwaar de verzoeker deze weigering van vergelijk kan laten onderwerpen aan de voor de Raad van State aangevoerde middelen", dat "de verzoeker (evenmin) enig voordeel (kan) halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden weigering tot vergelijk (...) (nu) de verzoeker niet (kan) voorkomen dat een herstellvordering wordt ingeleid voor de strafrechter (wat in casu reeds is gebeurd) en het herstel wordt bevolen (en nu) het treffen van een vergelijk (...) niet ipso facto tot gevolg (heeft) dat er een regularisatievergunning zou worden verleend", dat "de verzoeker geen voordeel uit de vernietiging door de Raad van State van het ministerieel weigeringsbesluit kan halen aangezien de minister ook bij de toepassing van de (thans geldende) gewijzigde afwijkingsregeling de regularisatie zal moeten weigeren gelet op de volumeberekeningen in dit dossier";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord enerzijds onder de hoofding "wettig belang" stelt "wel degelijk een wettig belang (te hebben) om de beslissingen die het voorwerp uitmaken van onderhavige annulatieprocedure voor de Raad van State aan te vechten", argumenterend in essentie dat "de vaststelling van een onwettigheid van de

aangevochten beslissingen (reeds) volstaat (...) om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren" en anderzijds repliceert dat het D.R.O. "het verlenen van een regularisatievergunning (uitdrukkelijk koppelt) aan de beslissing betreffende het gevraagde vergelijk en meer bepaald aan de betaling van de daarbij vooropgestelde transactiesom, (dat) deze koppeling (ervoor zorgt) (...) dat de bevoegdheid om over de beslissing betreffende het gevraagde vergelijk te oordelen (...) niet meer geheel is voorbehouden aan de rechter van de rechterlijke orde (en dat) (...) de weigering van vergelijk sedert het decreet van 18 mei 1999 niet enkel meer de voorkoming van het verval van de strafvordering en het recht van de overheid om herstel te vorderen (beoogt), maar (tevens) (...) aan artikel 159 (D.R.O.) bewust en uitdrukkelijk een bijkomend gevolg (verbindt), dat de Raad van State dienaangaande wel degelijk bevoegd (maakt)";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie met betrekking tot haar belang stelt dat, "hoewel een stedenbouwkundige vergunning in de regel voorafgaandelijk moet worden aangevraagd c.q. bekomen, (...) thans op dit beginsel uitzondering (wordt) gemaakt krachtens de artikelen 158 en 159 (D.R.O.), (dat) in deze artikelen (...) de regularisatievergunning expliciet (wordt) ingeschreven (zodat) (...) vast(staat) dat de regularisatievergunning - en bijgevolg ook het stedenbouwkundig vergelijk - een oirbaar rechtsinstrument is, waarvan de weigering door het bestuur op ontvankelijke wijze kan worden bestreden voor (de) Raad";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie niets toevoegt aan hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet;

Overwegende dat de eerste bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar memories, niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich

ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing; dat het beroep tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de tweede bestreden beslissing betreft, uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichtte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent een van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit volgt dat de weigering tot het verlenen van het vergelijk, op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de strafvordering en op de vervolging van het herstel van het bouw misdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de gewone rechter bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de bevoegdheid van die rechter de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat uit de hiervoor aangehaalde bepalingen volgt dat de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke - doch niet voldoende - voorwaarde is in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, op zich niet volstaat om de Raad van State niettemin bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig november 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.